

найглибший зміст Шевченкової формули утвердження свого народу та його мови супроти сил поглинання. Слово як космічна категорія (чи то в біблійному, чи то філософському сенсі) і Слова як сутності конкретного народу, що в ній означається духовність конкретної людини, отож і її мовна практика.

Коли Шевченко так високо мислив Слово поезії, за ним стояли багатство і краса рідної мови, що – як «наша дума, наша пісня», «наша слава» - «голосна та правдива, як Господа слово». Шевченко в українсько - поетичному, пісенному слові купався і зростав. Воно стало суб'єктом його особистості, рівнозначним отій неподільній Шевченковій традиції: Доля, Слава, Муза, - бо й Доля, і Слава, і Муза – в слові. Звідси такий інтимний стосунок до нього, постійні звертання, розмови зі своїм Словом. Шевченко постійно рефлексує над власним Словом, і ця рефлексія є формою рефлексії над своїм становищем у житті суспільства та над своєю місією для України.

Характерно «шевченівським» є постійне пов'язування сили Слова, його богонатхненності – з Правдою, а також Слово ллється – чи як тиха, лагідна вода, чи як бурхливий грізний потік, або – як сльоза. Шевченкові сльози можуть бути слізьми очищення й замирення, слізьми жалю і співчуття, але можуть бути й вогненними, можуть падати в землю, як і слово, ядерним зерном апокаліптичного зриву. Ось такий коловорот почуттів, пригод слова : від слова - зброї до слова-сльози, від громового «слова нового», яке правда «меж людьми криком пронесе» до слова «тихого», «тихо-сумного», «богобоязливого». Бо тихе слово знаменує повноту здійснення ідеалу та святість пам'яті борця.

ШЕВЧЕНКО – ПРОВІДНИК УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДУ

Кривошея Є.В. – студентка 2 курсу факультету менеджменту та економіки

Науковий керівник – кандидат історичних наук, професор Кравцов А.І.

Час від часу з'являється серед кожного народу така велика людина, яка на довгі століття стає тим провідником, за яким має йти народ. Саме такою людиною для українського народу є Тарас Григорович Шевченко.

У Шевченкові втілюється геній України. У ньому злилося й зосередилось усе велике й творче начало нашого народу. Він зумів відчувати його душу, вилити в своїх поезіях усі його бажання, всю тугу важкого життя і прагнення до свободи і щастя. Він вплинув на світогляд багатьох поколінь і вказав шлях, по якому маємо йти.

Т. Шевченко жив тоді, коли Україна була в неволі, коли за його словами: «Заснула Україна, бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла». Бог, ніби втомившись дивитися на страждання українського народу послав митця, який зміг мотивувати народ до боротьби і якісних змін.

Його твори пробрили мур ворожості і байдужості до українського слова, піднісши нашу мову і літературу на нечувану доти височінь, а він сам набув нечуваної популярності. Поет отримав масове визнання українським народом,

дістав численні захоплюючі відгуки на вихід його творів творчих людей.

Пишучі схвальні відгуки, знавці творчості геніального поета допомагали йому у поширенні «Кобзаря» та «Гайдамаків». Свідченням цьому були листи видавця О. Корсуня, Квітки-Основ'яненко, княжни Рєпніної, П. Куліша і багатьох інших [1, ст. 280-302].

Т. Шевченко мав величезну підтримку серед свого народу і такої ж сили мали його твори на той же народ.

Дякуючи творчості великого поета авторитет української мови і літератури зріс. Відомий російський критик Чернишевський писав: «Малоруська література вже дістала такий розвиток, що навіть могла б обійтися і без нашого великоруського схвалення... маючи тепер поета, як Шевченко, малоруська література... не потребує нічиєї прихильності [2]»

Напевно сьогодні я б не говорила про Т. Шевченка, як провідника українського народу, якби не невмирущість його творів та їх актуальність. Смерть є міркою таланту й генія: після смерті слава таланту потухає, та слава генія зростає. Т. Шевченко досі творить з вічних вартостей нації нові цінності, які за життя генія ще не достатньо розуміли сучасники, але їх розуміють наступні покоління. З ідеями Т. Шевченка, живе сучасне українське суспільство. Вони живлять творчу енергію мас у боротьбі за національну ідею, за велике майбутнє держави.

Література

1. Листи до Тараса Шевченка. — К., 1993. — С. 268-313.
2. Публікації про Тараса Шевченка в російській пресі 1856-1861 рр.: недосліджені аспекти [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vuzlib.com/content/view/1523/43/>.

Т.Г. ШЕВЧЕНКО І КІНЕМАТОГРАФ

Кривошея Є.В. – студ. II курсу факультету менеджменту та економіки
Науковий керівник – Петрова Т.О., старший викладач
кафедри укр. та рос. мов

Постать Тараса Григоровича Шевченка є легендою для історії українського народу, а його значимість зростає в нашій свідомості і в очах культурного світу з року в рік. Життя і творчість нашого поета присутнє в художніх творах і піснях, операх, картинах, пам'ятках архітектури, усіх аспектах життя. Сьогодні актуальним є дослідження впливу творчості Великого Кобзаря на українське кіно.

Перша екранізація твору Т. Шевченка «Катерина» в 1991 році довела, що український глядач уже не може задовольнятися тодішніми низькопробними інсценізаціями «міщанських» мелодрам та психологічних драм.

Фільм «Наймичка», режисером якого був М. Садовський, уперше демонстрував природні почуття. Коротка історія означеного фільму була така: в Катеринославі гастролювала професійна трупа українського театру Миколи Садовського, а молодий місцевий кінооператор Д. Сахненко запропонував